

BŮH, KTERÝ JE BOHATÝ V MILOSRDENSTVÍ

Můžete se posadit. Byl jsem dojat, když jsem vstoupil dovnitř a bratra Moore a všechny ty bratry spatřil na pódiu – přátele, které po léta znám. Je to opravdu výsada, že je zde dnes večer vidím. Cítím se k tomu nepatrný, abych zde stál a mluvil, mám-li za sebou takové teology. Snad mě opraví, nebudu-li mít pravdu. V to doufám.

Velice se těším z toho, že dnes večer je zde jedna docela určitá osoba, totiž sestra Rose. Obědval jsem dnes s bratrem Shores a jeho zástupcem. Na cestě sem řekl bratr Williams, že sestra Rose je velmi nemocná. Zastavili jsme se krátce, abychom ji navštívili a poklekli jsme. Měla vysokou horečku a byla skutečně nemocná. Po krátké modlitbě nám Pán pravil: „Bude uzdravena a zítra večer tam bude.“ Zde je nyní dnes večer. Tam sedí. To souhlasí.

Sestro Rose, postav se, prosím, na okamžik, aby tě viděli. Jsme Pánu vděční. Byla upoutána na lůžko. Řekla: „Ďábel mě o všechno připravil. Přišla jsem sem a nyní ležím nemocná.“ Měla něco s krkem, avšak Pán ji opět uzdravil. Z toho se radujeme a děkujeme našemu drahému Pánu.

Měli jsme nádherné časy. Zítra večer budeme v hotelu Ramada. Nezapomeňte na to: „Zítra večer nejsme tady, ale v Ramada Inn. Konference pak začne příští večer. Musíte to tedy se mnou ještě jeden večer vydržet.

Včera večer jsem to tak velice přetáhl. Na začátku roku jsem si uložil, že svá tři-, čtyř-, pětihodinová poselství zkrátím na třicet, čtyřicet minut. Včera večer jsem vám ještě vyprávěl, že mě moje žena v neděli chválila: „To jsi opravdu dobře udělal.“ Včera večer jsem musel ovšem zase všechno zmařit tím, že jsem tam ten čas přetáhl. Místo třiceti, potřeboval jsem pětapadesát minut.

Na cestě sem se mě Billy dnes večer tázal: „O čem budeš mluvit?“

Odpověděl jsem: „Udělal jsem si několik poznámek a napsal pár míst z Písma. Já to nevím. Z několika bych ovšem mohl držet čtyři nebo pět různých kázání.“ Pokračoval jsem: „Bude mi to dáno, jakmile tam přijdu a uvidím tu situaci.“

Mínil: „Slíbil jsi, že se budeš modlit za všechny nemocné.“

Odvětil jsem: „Ano, kolik lístků máš?“

Odpověděl: „Dvě stě.“

Na to jsem myslil: „Pak s tím začnu raději už dnes večer.“

Tu řekl: „Pomysli: Máš jen patnáct minut času k mluvení. Zbytek jsi už spotřeboval včera večer.“ Patnáct minut! Budeme si muset pospíšet, že ano? Přece jsme vám slíbili, že se budeme za všechny modlit, kdo mají modlitební lístek, a musíme to samozřejmě dodržet. Nemůžeme je všechny postavit ani do modlitební řady, ani je nemohu jednotlivě vyvolávat ze shromáždění. Dokonce kdyby mi to Duch Svatý daroval, nebyl bych k tomu schopen. Příliš mě to sebere. Avšak, my všichni jsme přece s těmito věcmi obeznámeni, víme, že Bůh je stále ještě Bohem. Uzdravení se neděje skrze to. Buduje pouze víru a dává nám poznat, že se nalézáme v Jeho přítomnosti.

Dnes večer se budeme modlit za každého, kdo má modlitební lístek. Zítřka večer, v Ramada Inn, rozdáme další lístky a i tam se budeme modlit za všechny, mám přece ještě ten zítřejší večer.

Jak si myslím, rezervovali mi jeden večer během té konference a možná, že i ten čas během snídaně. Je to závislé na tom, jak všechno proběhne.

Jeden z těch řečníků dosud nepřijel. Myslím, že je to bratr Humburg – Amburgy, správně. Kaah Amburgy. Toto německé jméno si prostě nezapamatují. Domnívám se, že je to německy. Patrně budu muset za něho „zaskočít“, jak tomu říkáme. Promiňte, prosím, ten výraz.

Měli jsme skutečně obdivuhodný čas v Pánu. Jsou-li tu snad dnes večer cizí: Jsme rádi, že jste všichni přišli a důvěřujeme, že vás Pán požehná. Modlím se, aby se v tomto večeru, až se budeme rozcházet, nenacházel v budově ani jeden nemocný, nýbrž aby náš Pán sestoupil ve Svě velké moci a všechny nemocné a trpící uzdravil.

Až donedávna jsem měl osobní rozmluvy s jednotlivci, jejichž případy byly obzvláště těžké a u nichž jsme nemohli proniknout. Pán požehnal, a tak rychle se to rozšířilo, že jich nakonec čekalo tři až čtyři sta na rozhovor a lidé se trápili, protože museli čekat. Při tom čas, kterého k tomu bylo zapotřebí, by se bylo muselo čekat jeden až dva roky na rozmluvu, neboť tyto se mohly uskutečnit jen mezi shromážděními. Seděli jsme pohromadě a očekávali, až nám Pán tu záležitost přesně řekne.

Bezpochyby se tu dnes večer nacházejí lidé, kteří byli při těchto zvláštních rozhovorech. Je to pravda? Ukažte nám své ruce. Jedná se o ty speciální rozhovory. Ano, tam je někdo. Ty víš, že to souhlasí. Čekali jsme, abychom se dozvěděli, co Pán řekne v tom daném případě. S tím jsem musel před nějakým

časem přestat. Řekl jsem Billymu, že nebudeme moci mítí další osobní rozhovory.

Překročil jsem nedávno po druhé těch pětadvacet a vcházím do těch třetích. Jestliže zestárneme, nejde to už jaksi tak, jak jsme na to byli zvyklí. Vaše kroky se krátí. Bratr Moore zřejmě o tom ještě nic neví. Míním, že jsme přibližně ve stejném stáří.

Mnoho vody v řece uplynulo od té doby, co jsme sem, ty, já a bratr Brown s Bratrem Outlawem, bratrem Garciou, bratrem Fullerem přišli poprvé. Je některý z těchto bratří zde? Jestliže ano, pak zvedněte ruku. Ano, myslím, že tam je br. Fuller, nemýlím-li se. Zde je br. Outlaw. Bratr Garcia již není ve Phoenixu, že ano? Přestěhoval se z Phoenixu do Kalifornie. Byly to opravdu mocné časy. Věřím stále ještě to stejné poselství, které jsem tehdy měl: „Ježíš Kristus je tentýž, včera, dnes i na věky.“ Tehdy Becky byla ještě baby. Musí to být od té doby asi devatenáct let.

Teď je velké, tlusté a ošklivé devatenáctileté děvče. Ona někde tady sedí. Kde jsi Becky? To mi odplatí. Vím ještě, jak jsem ji měl na rukou. To by mi dnes večer bylo zatěžko.

Mohu si vzpomenout na jeden večer ve sboru bratra Garcia, když byla ještě malá. Řekl jsem: „Dnes večer máme mezinárodní shromáždění. Mluvím ke Španělům. Moje žena je Němka. Já sám jsem Ir. A mé děvčátko je Indiánka.“ Tím jsem myslel Becky.

Když jsem potom odcházel ke dveřím, přišlo ke mně mexikánské děvčátko a řeklo mi – oslovilo mě: „Bratře Branhame.“

Řekl jsem: „Ano, miláčku, co bys chtěla?“

Odpověděla: „Neshledáváš, že tvoje dceruška je trochu bledá na nějakou Indiánku?“ Vy víte, přece, že je světlovlasá.

Řekl jsem: „Jen ve svých činech je Indiánkou.“

Jsmo vděční, že tu opět dnes večer jsme. Dříve, než se nyní budeme blížit ke Slovu, chceme se přiblížit k Němu, neboť ON je to Slovo. Jestli se Slovo zjevuje, pak je to On ve vás.

Včera večer jsme mluvili o setbě odporu. Radovali jste se z toho? A rovněž z těch požehnání Páně? Vážil jsem si toho, že jsem vám směl to poselství přinést. Vidíme, co ta semena jsou.

Je dnes večer nějaké speciální přání, něco obzvláštního? Někteří z vás, anebo možná všichni, kdo budou v modlitební řadě, by měli říci: „Ó Bože, buď mi milostiv, když přicházím, abych nechal za sebe modlit. Necht' roste moje víra, abych ty předpoklady splnil.“ Někdo třeba má rodinného příslušníka, který je nemocen nebo podobně. Zvedli byste svoji ruku? Bůh přece hledí dolů. Vy nevíte, co já pociťuji, když se tam dívám. Pohledte jen, kolik nouzí zde je! Bratří kazatelé, podívejte se na to! Když už já tak cítím, co teprve pak je s naším nebeským Otcem? Jistě. Modleme se.

Drahý Ježíši, v tomto na vše dostačujícím jménu se nyní blížíme k tomu velkému trůnu milosrdenství. Neboť jiné jméno nebylo lidem dáno, ve kterém by mohli být spaseni, než jedině to jméno Pána Ježíše. Přicházíme v Jeho jménu. Modlíme se, nebeský Otče: Přijmi nás dnes večer jako Svě věřící děti. Odpusť naši nevíru, Pane. Pomož nám dnes večer, abychom plně věřili každé Slovo Boží pro všechno, co potřebujeme.

TY víš, co je za rukama, které jsou zvednuty: nemoc, mnozí se možná nacházejí v domácích, jiní ve finančních nouzích, mnoho je jich mdlých a unavených, jiní odpadli, mnozí jsou hříšníci. Ať je nouze jakákoliv: TY jsi nad každým nepřítelem zvítězil. Proto se modlíme, Pane, abychom dnes večer mohli pochopit, že všichni naši nepřátelé jsou již poraženi, každý jednotlivý, dokonce sama smrt, a že jsme více než přemožiteli v NĚM, který nás miloval, za nás se obětoval a umyl nás ve Svě krvi.

Modlíme se, Pane, aby odstoupila od nás dnes večer všechna nevíra, veškerá pochybnost, všechen zmatek, všechno nebožské, aby v našich srdcích měl výsostné právo Duch Svätý. Necht' On k nám mluví tajemným způsobem. Necht' k nám mluví ve Svě síle. Kéž probudí ty duchovně mrtvé, navrátí nemocným a trpícím zdraví, posilní slabá kolena a netečné ruce. Necht' nastane čas jásání.

Kéž tento večer je průlomem, Pane, zatímco jsme shromážděni a modlíme se, abychom toto místo mohli opustit a začít v Ramada Inn jednu z nejmocnějších konferencí, jaká kdy v tomto světě byla konána. TY jsi řekl: „Jestliže se lid, podle Mého jména pojmenovaný, shromáždí a modlí se, pak budu Já z nebe vyslychat.“ Ó Bože, my se o to modlíme, aby tomu dnes večer tak bylo.

Otče, čteme-li Slovo, nemůže je nikdo kromě Tebe vykládat. TY jsi Svým vlastním Vykladačem. Modlíme se, abys nám ty věci vyložil, které dnes večer čteme, neboť si to vyprošujeme ve jménu Ježíše. Amen.

Mnozí z vás si poznamenávají ta místa z Písma, která nějaký kazatel čte. Rád bych, abyste si dnes večer se mnou otevřeli epištolu k Efezským.

Poslední neděli jsem mluvil o epištole k Efezským a o tom, že kniha Jozue ve Starém Zákoně odpovídala epištole k Efezským. Byla to kniha vykoupení.

Vykoupení má dvě různé oblasti: „vyjítí“ a „vjítí“. Nejprve musíte vyjít. Mnozí chtějí vzít s sebou svět. Abyste však mohli do Krista vejít, musíte ze světa vyjít. Abyste mohli do víry vejít, musíte vyjít z nevíry. Nesmí vám být nic v cestě. Abyste měli skutečně pravou víru, musíte nechat za sebou naprosto všechno, co stojí v protikladu ke Slovu Božimu. Jen tak se dostanete do víry.

Knihy Jozue byla tou „epištolou k Efezským“ Starého Zákonu. Mojíš reprezentoval Zákon, který nedokázal nikoho zachránit. Avšak milost to dovedla. Jozue je to stejné slovo jako Ježíš – „Jehova-Zachránce“.

Zjistili jsme, že jsme dospěli zase do efezské doby. Naše intelektuální denominace a celé naše vzdělávací programy došly k Jordánu. Potřebujeme opět efezský stav. Potřebujeme odchod, „vyjítí“ a „vejítí“ pro vytržení.

Dnes večer budeme číst z Efezských 2. Řekl jsem to jen, abyste si mohli tu kapitolu otevřít.

Tak i vás, kteří jste byli mrtví ve svých přestoupeních a hříších, v nichž jste kdysi chodili, závislí na duchu času tohoto světa, závislí na knížeti, který má moc v povětrí, duchu, který v přítomné době působí v synech neposlušnosti – pod nímž i my všichni jsme kdysi žili ve svých tělesných žádostech, tím, že jsme vykonávali vůli těla a své myšlenky a od přirozenosti byli dětmi hněvu jako i ti ostatní – Bůh ale, který je bohatý v milosrdenství, nás kvůli Svě velké lásce, kterou k nám měl, a to když jsme byli mrtví skrze svá přestoupení, současně s Kristem oživil – skrze milost jste byli zachráněni!

Z toho bych chtěl vzít část z jednoho verše, a to „Bůh ale, který je bohatý v milosrdenství“ – Bůh, který je bohatý v milosrdenství.

Rád bych, abyste si povšimli, co zde apoštol Pavel vyjadřuje: „Tak vás oživil. Tak i vás, kteří jste byli mrtví pro svá přestoupení a hříchy, v nichž jste kdysi chodili tím, že jste vykonávali vůli těla a vašich myšlenek, oživil.“

Co způsobilo tuto proměnu? Co způsobilo, že my, kteří jsme kdysi byli mrtví, jsme byli oživeni? Být oživen znamená: Být přiveden k životu. Bylo to proměnění (proměna) ze smrti k životu. Neexistuje nic většího, co by se nějakému člověku mohlo stát, než být přiveden ze smrti k životu. Jestliže by nějaký člověk, který je fyzicky mrtev, mohl být fyzicky opět oživen, pak by to bylo něco mocného. Avšak není nic mocného, jako když byl duchovně mrtev, a Bůh ho oživil.

„Vy, kteří jste byli mrtví.“ Vy jste byli mrtví. Mnozí z vás se mohou dnes večer ohlédnout zpět a budou vědět, že byli kdysi mrtví. Proč však nejste dnes večer již mrtví, jak jste jimi byli? Byli byste to přece zasloužili, neboť jste byli hříšníci. „Bůh ale, který je bohatý v milosrdenství...“ To je ono. Bůh, který je bohatý. Co všechno jsme my nebyli! Ale Bůh...! To způsobila ta proměna. Bůh, který je bohatý v milosrdenství!

Ó, jsem tak vděčný za to, že On je bohatý v milosrdenství. Co, kdyby byl bohatý jen v penězích, kdyby byl bohatý jen v hmotných věcech? ON jím jest, ale to největší je, že je bohatý v milosrdenství. Ó, jaké mocné slovo je to pro nás, kteří jsme byli kdysi mrtví!

Poslední večer jsme mluvili o tom, že semeno musí zemřít. Všechno, co je kolem životního zázraku, musí nejen zemřít, nýbrž i zetlít. Jestliže to nezetlí, nemůže život vzejít. Zetlelý znamená: úplně zaslý, zmizelý. Teprve až dospějeme tam, že naše vlastní náhledy, naše vlastní myšlení úplně zmizely, zetlely a od nás odpadly, může začít žít zárodek života.

Zde připojím trošku něco učitelského. Nebudete-li tomu věřit, také dobře. Je to v pořádku. Já tomu věřím. Věřím, že žádný člověk, žádné dítě by nemohlo být narozeno do tohoto světa bez předzvědění Božího. Neboť ON je nekonečný. ON zná všechny věci. Už když se to dítě zrodí na tento svět, je něco v tom dítěti. Bude-li mít kdy život, pak se již nachází něco v tom dítěti, co ono dříve nebo později pocítí. To malé semeno je v něm. To Písmo zcela jasně říká. Máte-li dnes večer věčný život, jestliže věčně žijeme, pak jsme již vždycky byli, neboť existuje jen jeden druh věčného života. Již vždycky jsme byli. Ten důvod, proč jsme již vždycky byli, je, že jsme částí Boha. Bůh je ten Jediný, kdo je věčný.

Když Melchisedech obdržel desátek od Abrahama, bylo to už připočteno jeho pravnuku Lévi, který byl ještě v jeho bedrech. On zaplatil desátek, neboť se již nacházel v bedrách Abrahama, když mu Melchisedech vyšel vstříc. O tématu

„Kdo je tento Melchisedech?“ bych rád mluvil v jednom jitrů v té druhé budově. Nezapomeňte to: Už tehdy věděl Bůh, že tento hoch přijde. ON věděl všechny věci.

Jsme částí Boha. Byli jsme jí již vždycky. Nemůžete si na to vzpomenout, protože jste byli jen atributem (vlastností) Boží. Byli jste v Jeho myšlenkách. Vaše jméno, jestliže stojí v Knize života, bylo zapsáno před ustanovením světa. ON věděl, kdo vy jste.

Neříkám to, abych vás popletl v učení, nýbrž abych to objasnil, abychom byli zbaveni strachu a hrůzy. Ještě nevíte, kdo vy jste. Avšak syny Božími se nestanete teprve, nýbrž již nyní jimi jste. Již vždycky jste byli syny Božími.

Jestliže vás Bůh měl na počátku ve Svých myšlenkách, pak jste museli – jedna část z vás – totiž ten život, který je nyní ve vás, již předtím být u Boha. Ještě předtím, než jste se na zemi objevili v těle, ještě dříve, než vůbec něco existovalo kromě Boha, tu jste již byli jedním z Jeho atributů. Znal vaše jméno. Věděl, jakou barvu vlasů budete mít. ON o vás všechno věděl. Muselo se jen něco stát, neboť jste byli hříšníkem.

Mnozí z vás v tom se mnou souhlasí. Když jste byli ještě malým chlapcem nebo malou dívkou a pobíhali jste, tu existovaly jisté věci, které jiným dětem nic nevadily, proti nimž ale se zdálo, že se ve vás něco bouří. Někde byl již Bůh, ačkoliv jste byli ještě hříšníkem. Vzpomínáte si na to? Jistě. Co to bylo? Byla to již tehdy tato malá forma života ve vás.

Po nějakém čase jste slyšeli evangelium. Možná, že jste chodili k nějaké církvi, přijali jste to jedno i to druhé, šli jste od denominace k denominaci. Avšak, protože jste byli částí Boha, museli jste také být částí Slova. Když jste potom jednoho dne uslyšeli Slovo, věděli jste, odkud přicházíte. Poznali jste, co je pravda. Vy jste byli již vždycky, semeno vždycky ve vás bylo. Slovo, které již před ustanovením světa ve vás bylo, poznalo Slovo, a vy jste k němu přišli.

Bylo to jako v mé malé orlí povídce, v níž slepice vylíhla jedno orlí mládě. Ten malý hoch pobíhal s kuřaty. Slepice kvokala, on tomu však nerozuměl. Nepochopil, jak ta kuřata mohla přijímat potravu, kterou nabízel slepičí dvůr. V něm bylo něco, co se zdálo být jiné, než kuřata, neboť on přece byl od počátku orlem. To souhlasí. Jednoho dne obcházela jeho matka, která ho hledala. Uslyšel její volání, a bylo to něco docela jiného, než kvokání slepice. Tak je tomu s každým znovuzrozeným věřícím. Můžete slyšet tolik teologie, jak chcete

a všechny ty lidmi vytvořené protiklady, avšak jestliže zazáří Slovo, pak vás něco uchopí, a vy k němu přijdete. Vás, kteří jste kdysi byli mrtví v hříchách, On oživil. Avšak nejprve tu musí život být, aby mohl být přiveden k životu. Skrze Své předvídání věděl Bůh všechny věci. Byli jsme předurčení, abychom byli syny a dcerami Božími. „Tak oživil i vás, kteří jste pro svá přestoupení a hříchy byli mrtví, v kterých jste kdysi chodili.“

Popatřte na Pavla. Byl velikým teologem. Avšak když stanul Slovu, Ježíši, tváří v tvář, byl oživen. Pronikl ihned k životu, neboť k tomu byl předurčen. Byl částí Slova. Když Slovo spatřilo Slovo, odpovídalo to jeho přirozenosti. Všechno to kvokání slepice v ortodoxních kostelích nemělo na něho více vliv. Uviděl Slovo. Byla to část jeho samého. Byl orel, a ne kuře. Sice se u nich nacházel na slepičím dvoře, avšak od počátku byl orlem.

Slyšel jsem podobnou povídku o jednom kachňátku, které bylo rovněž vylíhnuto slepicí, a doufám, že se vám nebude zdát rouháním. Ničemu nerozumělo. Byl to komický malý chlapec, který si nevěděl rady s tím prachem a vším ostatním. Hráli si na dvoře, avšak jednoho dne vedla stará kvočna celé hejno za stáj a kachňátko čichalo vodu. Již pádilo k vodě, jak rychle jen mohlo. Proč? Přece ještě nikdy předtím nebylo u rybníka. Ještě nikdy nebylo ve vodě. Avšak ono od počátku bylo kachnou, jen to teprve muselo poznat.

Právě tak je to s věřícím. V něm je něco, takže se pozná, jakmile se potká s Bohem tváří v tvář. Semeno je v něm a je oživeno. To souhlasí. Potom uteče věcem tohoto světa. Jsou pro něho potom mrtvé. Ó, i já si na to vzpomínám. My všichni jsme kdysi žili ve věcech tohoto světa. Avšak když jsme uchopili to pravé, něco v nás ožilo, malé semeno povstalo k životu, a všechny věci světa zetlely. Neměli jsme již žádnou žádost po nich.

Kdo je zrozen z Boha, nehřeší. Uctívatel (ctitel), jehož svědomí bylo jednou očištěno od hříchu, nemá již žádost hřešit. Záležitost hříchu je vyřízena. Stáváte se částí Boha v Kristu. Kristus zemřel, aby vás vykoupil.

Pomyslete, čím vším bychom se byli stali, kdyby se nás byl Bůh neujal. Avšak Bůh ve Svém nezměrném milosrdenství nás vykoupil. Kde bychom byli dnes večer, kdyby se nám nebyl Bůh prokázal jako bohatý v milosrdenství?

Kdysi se svět stal tak hříšným a člověk přivedl tolik zkaženosti na zem, že Bůh toho dokonce litoval, že člověka kdy stvořil. Hlava, ba celé tělo bylo jako jedna hnisavá rána, a Bůh byl starostliv nad tím, že vůbec člověka stvořil. Proto pravil:

„Zničím lidi, které jsem stvořil.“ Chtěl je zničit, protože to nebylo již nic jiného, než hromada zkaženosti.

Tehdy by bývalo celé lidstvo bylo vyhlazeno, ale Bůh, který je bohatý v milosrdenství, nenechal zahynout nevinného s vinným. Připravil cestu těm, kdo vejdou a chtějí konat to správné. Učinil cestu milosrdenství pro ty, kdo si žádali milosrdenství, a přichystal archu. Jinými slovy: Dal Svým orlům křídla, aby mohli odletět před soudem a nezahynuli s kuřaty. Připravil cestu úniku ve dnech Noého. Připravil ji, protože je bohatý v milosrdenství.

Avšak poté, co je cesta pro lidi připravena, odmítli ji. Důvod, proč ji odmítli, spočívá v tom, že v nich nebylo nic, aby ji přijali. Není tu nic, co by ji mohlo přijmout. Moje matka říkávala: „Nemůžete vymačkat z řepy krev, protože krev nemá“. Jestliže v nich tedy není žádný druh života, aby byl přijat, pak přijat být nemůže.

To je důvod, proč mohli farizeové hledět v obličej Ježíšovi a označit Ho jako Belzebuba. Nebylo v nich nic, aby Ho přijali. „Avšak všichni, které Mi dal Otec, přijdou ke Mně,“ pravil On. Existuje možnost, jak se to vyjadřuje.

Mnohdy můžeme mluvit s lidmi na ulici o Pánu a oni se jednomu vysmějí do obličeje. Přesto bychom to měli činit. „Nikdo nemůže ke Mně přijít, jediné že Můj Otec ho přitáhne nejprve.“ Bůh musí táhnout. Musí tu být život. „Všichni, které Mi Otec dal, přijdou ke Mně.“

ON učinil opatření pro všechny, kdo by chtěli být vykoupeni. ON opatření učinil pro všechny, kdo chtějí být uzdraveni. Tím, že to učinil, prokázal se bohatým v milosrdenství. Vždy byl bohatým v milosrdenství. Proto to musí tak být, že nezbyvá nic než soud, jestliže toto odmítnete. Neboť hřích musí být odsouzen.

Faraó, ten napodobitel, táhl do moře, protože si myslel, že by mohl činit totéž, co Mojžíš. Vlastně by přece byli museli oba, Mojžíš se svým vojskem a faraó se svým vojskem, v moři zahynout. Ale Bůh ve Svém nezměrném milosrdenství připravil cestu úniku pro Hebrejce, neboť oni se nacházeli na cestě pro ně připravené tím, že uposlechli Slovo.

Jediná možnost, jak dosáhnout milosrdenství, spočívá v tom, uposlechnout Božích příkazů. Jen tak nám může prokázat milosrdenství, jestliže uposlechneme, co nám přikázal.

Nedávno jsem měl malou debatu s jedním kazatelem, který mi předhodil, že v této době zvěstují apoštolské učení. Myslím, že jsem se o tom včera nebo předevčírem večer již zmínil. Řekl: „Ty se pokoušíš v tomto věku zavádět apoštolské učení“. A mínil: „Apoštolský věk přestal s apoštoly.“

Zeptal jsem se ho: „Věříš Slovu Božimu?“

Odvětil: „Ano.“

Na to jsem řekl: „Ve Zjevení 22:18 je psáno: ‚Kdo od slov Knihy této jedno slovo ubere nebo přidá... Jen jedno slovo, ne dvě! Jen jedno slovo!‘“

Řekl: „Tomu věřím.“

Odpověděl jsem: „Mohu ti ukázat, jak začal apoštolský věk s požehnáními, která církvi byla dána. Nyní mi ty ukaž ve Slově, kdy to Bůh od Církve vzal. Ty to nemůžeš, neboť to v něm nestojí.“ Pak jsem pokračoval: „Vzpomeň si, ve dni Letnic Petr zahájil apoštolský věk. Řekl těm, kteří přispěchali: ‚Pokání činite a nechte se jeden každý pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů, pak přijmete dar Ducha Svatého. Neboť vám platí to zaslíbení a vašim dětem a všem, kdo ještě daleko stojí, jak mnoho jich Pán, náš Bůh povolá.“

Chcete-li poslouchat kvokání nějaké denominační slepice a žít venku ve věcech světa, pak to ukazuje, že něco nesouhlasí. Neboť toto je to Slovo. Kdo chce, ten přijď. Máte-li tu žádost, pak byste měli přijít. Jestliže nechcete, pak se nacházíte ve smutném stavu. Avšak jestliže chcete přijít, pak přijďte a následujte předpisy Boží (pravidla Boží).

ON naplňuje vždycky, co zaslíbil. Kdysi jsem byl mladý, nyní jsem starý, a nikdy jsem nezažil, že by byl Své Slovo nedodržel. ON může vše, jen ne selhat. ON se nemůže zmýlit. Bůh to nemůže. Je to nemožné, aby se Bůh mýlil a přesto zůstal Bohem. ON to musí naplnit.

Vojsko faraónovo se pokusilo napodobit, neboť oni nebyli zavolaní, a neměli život v sobě. Zaslíbení neplatilo pro faraóna. Jemu nebyla slíbena žádná zaslíbená země.

Jestliže se nějaký napodobitel pokouší napodobit nějakého pravého věřícího, který je k tomu povolán, pak z té věci učiní jen posměch. To je ten případ s našimi náboženskými systémy dneška. Příliš mnoho lidí se snaží napodobit Ducha Svatého. Příliš mnoho se jich snaží napodobit křest. Příliš mnoho se jich pokouší napodobit apoštolský věk. Je to pro věřící, a jen pro ně. Bůh ve Svém

nezměrném milosrdenství stvořil cestu, aby Jeho děti nezahynuly. ON pro ně udělal cestu.

Farao, který je pronásledoval, utonul v těch stejných vlnách, které Mojžíše a jeho skupinu zachránily. Mojžíš neutonul, protože Bůh je pro ty, kdo následují Jeho přirozenou cestu, bohatý v milosrdenství. Amen.

Vidíte, co já míním? Jak mohou lidé, kteří nevěří v božské uzdravení, lidé, kteří nevěří v křest Ducha Svatého, něco přijmout? Bůh je bohatý v milosrdenství vůči těm, kdo Jej následují – ne nějaké vyznání víry, nýbrž Boha.

Bůh je Slovo. Stalo se tělem a přebývalo mezi námi, aby ON mohl zrodit ty zbývající atributy Boží. Tělo – Ježíš byl to Tělo Boží – byl Atributem. Mojžíš Jej viděl přejít kolem a viděl Jeho záda. Na Jeho obličej nemohl nikdo hledět. Avšak nyní jsme na Něho hleděli. Viděli jsme Ho, viděli jsme Ho jako Obět. ON byl Atributem Božím, který se rozvinul – Slovo. To ON byl.

Jestliže nějaký věřící přichází k Bohu, stává se atributem Jeho Slova. Bude k tomu použit, aby oznámil zaslíbené Slovo pro ten určitý den. To souhlasí. Bůh, který je bohatý v milosrdenství, nenechal nás nikdy bez svědectví. ON je bohatý v milosrdenství.

Zjistili jsme, že Bůh prokázal Mojžíšovi u Rudého moře milosrdenství. Pravidl pak ve 2. Mojžíšově 19:4: „Vy jste sami viděli, co jsem učinil při Egyptánech a jak jsem vás nosil na křídlech orlích a přivedl vás sem k Sobě.“ Jiný muž se ho pokusil napodobit a vydal se rovněž do moře. Avšak co bylo? Ty Svě nesl ON na křídlech orlice.

Bůh přirovnává Svě proroky vždycky k orlům. Co to bylo? Mojžíš byl Jeho poslem, a oni následovali Mojžíše. To byla ta křídla orlice, na nichž byli nesení. Nesl Boží poselství, a lidé ho následovali. Následovali Boha tím, že následovali Mojžíše s jeho poselstvím osvobození. Bible říká, že nezahynuli s nevěřícími. Bůh se jim prokázal jako bohatý v milosrdenství, protože následovali Jeho příkazy. Bůh chce, abychom uposlechli Jeho příkazy.

I o Chóre, Dátanovi a celé jejich rotě nevěřících můžeme říci, že se pokusili napodobovat. Chtěli něco přidat k programu Božímu, Tento „Program jednoho muže“ se jim nehodil. Nelíbil se jim. Museli také něco dělat. Chóre řekl: „Jsou ještě jiní svatí muži kromě tebe, Mojžíši. Počínáš si, jako kdybys byl nenahraditelný. To bys neměl činit. Existují ještě jiní muži zde.“

Mojžíš věděl, že on měl tento lid přivést do Zaslíbené země, neboť on dostal zaslíbení. Musel je vést k Zaslíbené zemi.

Dnes je Duch Svatý zde, aby potvrzoval Slovo Boží. To jsou ta orlí křídla, na nichž jsme nesení. Ne lidmi vymyšlenou teologií, nýbrž na křídlech orlice máme být nesení do Zaslíbené země.

Tam oni chtěli dát dohromady skupinu slepic. Víte, Chóre si myslel, že by mohl vystoupit a vyrovnat se orlu. Když to učinili, pravil Bůh: „Odděl se od nich!“, a svět byl pohlcen. Byl by mohl všechno zničit, celé stvoření, ale Bůh byl bohatý v milosrdenství vůči těm, kdo se snažili následovat Jeho Slovo. Bůh je vždycky bohatý v milosrdenství. Mnozí z nich se postavili na stranu Mojžíše, potom otevřel Bůh zemi, a ti nevěřící byli pohlceni. Nevěřící vždycky zahynou.

O těch, kdo nevěřili, ačkoliv společně vyšli a po nějaký čas šli s sebou, pravil Ježíš: „Oni všichni zemřeli!“ Smrt znamená zničení. Jsou mrtví. Přemýšlejte o nich. Vyšli, zažili zázraky Boží, viděli mocnou ruku Boží a posilňovali se manou. Avšak potom se dostali tam, že uposlechli jednoho muže jménem Balám, který převracel cestu Boží, protože jeho učení stálo v protikladu ke Slovu: „My jsme všichni bratři. Sejděme se proto všichni.“

Dnes se opět pozvedá Balámův systém. „Sejděme se všichni.“ To nebude fungovat. My chceme jít s Orlem, tím Orlem Jehovou. Vy jste ti mladí orli.

Z oné skupiny byli jen tři zachráněni: Mojžíš, Kálef a Jozue. Ti ostatní zahynuli na poušti. To řekl Ježíš u Jana v 6. kapitole. Bůh ve Svém milosrdenství je nenechal zahynout s ostatními nevěřícími. Všichni tam zemřeli na poušti. Jsou mrtví. Bůh zachránil Mojžíše a ty orly-věřící, protože měli respekt před Jeho Slovem.

To je i dnes ta jediná možnost, jak nalézt milost před Bohem, přátelé. Bůh je stále ještě bohatý v milosrdenství, my však musíme respektovat, co ON řekl. Nemůžete prostě přijímat, co někde někdo řekne, musíte přijmout, co Bůh řekl. ON nám nechává říci: „Každé lidské slovo je lež, jedině Moje je pravda.“

Dnes se na mnoha místech říká: „Všechno, co vy musíte udělat, je přistoupit k církvi, mít vyznání víry a podobně.“ Nebo: „Vyslovte modlitbu, nechte své jméno zapsat do knihy, nechte se pokropit nebo určitým způsobem pokřtít. Víc činit nepotřebujete.“ Ale to je převrácené.

Abyste byli orlem Božím, musíte následovat den za dnem Slovo. Musíte se stále sytit ze Slova.

Zjišťujeme, že oni později, když Bůh prokázal milosrdenství, opět reptali a zeslábli ve víře. Vidíme, jak proti Bohu reptali. Když to učinili, byli uštknuti hady a zemřeli. Zasloužili si to. Úplně jistě. Každý, kdo nectí Slovo Boží a činí, co oni činili, zaslouží, aby zemřel. Každý z nich si to zasloužil, aby zemřel na poušti.

Když však tak onemocněli, že ani Dr. Mojžíš nebo někdo jiný nemohl proti tomu něco učinit, a oni po tisících umírali, tu připravil Bůh ve Svém nesmírném milosrdenství cestu úniku pro všechny, kdo Mu uvěřili. Dal jim protiopatření tím, že nechal postavit měděného hada. Bůh ve Svém milosrdenství učinil cestu úniku, aby Jeho věřící děti mohly být uzdraveny.

Bůh se zajímá o všechno, co se vás týká: o to převrácené, o vaše naděje, o každou životní situaci. Bůh se zajímá o vás. Jste Jeho dítětem, a On je bohatý v milosrdenství. Chtěl by pro vás něco učinit.

Později zhřešili lidé tím, že se klaněli tomu, co jim Bůh dal jako smíření. Měděný had reprezentoval již odsouzený hřích. Udělali z toho modlu a znovu tím zhřešili. Bůh nedělí Svoji čest s nikým jiným. Proto nemůžeme mít dva, tři nebo čtyři bohy. Existuje jen jeden Bůh. ON nedělí Svoji čest s ničím jiným. ON jediný je Bůh. Pohané mají mnoho bohů. My máme jednoho Boha. ON nedělí Svoji čest s nikým jiným a nenechá také něco jiného jako modlu před sebe postavit. Ačkoliv ho dal lidu jako smíření a bylo to Jeho Slovo a správné, dostali se do těžkostí, když s tím začali provádět modloslužbu.

To stejné se, myslím, dělo v těch církevních věkách. Bůh nám poslal Martina Luthera s jeho poselstvím, Johna Wesleye s jeho poselstvím a poté to letniční poselství. Co ale jsme s tím učinili? To stejné, co oni tehdy udělali s měděným hadem. Prováděli jsme s tím modloslužbu: „Já náležím k tomu, a já náležím k tamtomu.“ Hleďte, náležíte k nějaké věci, které chybí upřímnost, která by byla spojena s pravým božským vzýváním Slova.

Co se stalo? V Bibli je nám podávána zpráva, že prorok tuto knihu rozbil. Hallelujah!

Co my dnes potřebujeme, je prorok, který ničí denominační modly. Domnívají se, že přijdou do nebe, protože náleží k nějakému vyznání nebo denominaci. To musí být zničeno, spáleno a odhozeno. Bůh je plný

milosrdenství; ON je bohatý v milosrdenství. My všichni bychom se dnes nacházeli v tomto chaosu temna, kdyby nám Bůh ve svém nezměrném milosrdenství neposlal do této budovy každého večera toho pravého, pravdivého Ducha Svatého s Jeho výkladem o tom. Jak obdivuhodně se při nás Bůh prokazuje ve Svém nesmírném milosrdenství! Ano!

Domnívají se, že se na tohoto hada, který byl zhotoven na Boží rozkaz a Mojžíšem pověšen na sloup, potřebují jen dívat a že budou uzdraveni, aniž by přitom museli být upřímní. Stáli tu jen a dívali se na něho. Potom z toho udělali modlu. Avšak Bůh poslal proroka a dal měděného hada rozbít.

Všichni, kdo nehleděli na poušti na měděného hada, zahynuli. Bůh připravuje cestu, avšak když vy ji nevezmete v úvahu, zůstanete-li na druhé straně cesty, přidržíte se nějakého vyznání a budete se zdráhat hledět do Slova a o něm se přesvědčit, zda je to pravda nebo ne, zahynete, jako všichni, kdo na něho nehleděli. Bůh je neměnitelný Bůh. Kdo se na něho neřádal, zemřel. Tak je to i dnes, právě tak.

Později hřešili lidé, jak to vždycky činili, a udělali z toho modlu tím, že chtěli být uzdraveni, aniž by byli upřímní. Oni někam patřili, jak je tomu dnes i s námi. Nyní poznáváme ten rozdíl.

Smíření a to znamení bylo pro onu dobu dobré. Pro tehdejší čas to bylo v pořádku. Ale bylo to určeno jen pro onen čas putování. Jen pro něj to platilo: pro putování.

Poselství ospravedlnění, které přinesl Martin Luther, bylo dobré pro věk Lutherův. Na tak dlouho stačilo.

Posvěcení bylo dobré pro věk Wesleyův. Tak dlouho postačovalo.

Potom jsme došli do letničního věku. Navrácení darů je něco velmi krásného. Bylo dobré pro ten věk, avšak nyní jdeme dále. Jsme již dále, to je tak jisté, jako že svět trvá. Musíme být již dále, neboť jsme s tím učinili to stejné jako ti druzí předtím, totiž udělali jsme z toho modlu. „Náležím k tomuto směru. Já náležím k onomu směru.“

Bůh pošle někoho, kdo tu věc rozbije a na kusy roztrhá, a potvrdí Jeho plné Slovo. Dejte pozor. Chvála buď Bohu! Nyní poznáváme, že toto je pravda. Bůh je bohatý v milosrdenství.

Když prorok zničil měděného hada, neměli již žádné znamení uzdravování a smíření, neboť jejich modla byla zničena. Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, dal jim něco jiného. Co potom učinil? Pohnul vodou v rybníku, a mnozí přišli a byli uzdraveni, když vstoupili do vody. Když Ježíš přišel k tomuto rybníku, spatřil muže, který tam již po léta ležel a očekával na hnutí vody. Pohledte na Boha v Jeho nezměrném milosrdenství. Ačkoliv z toho oni udělali modlu, takže prorok ji musel rozbít, připravil jim Bůh jinou cestu, neboť On je bohatý v milosrdenství. Chtěl, aby byli uzdraveni, a učinil cestu, aby uzdraveni byli.

Tak to šlo dále. Svět byl stále hříšnější. Konečně byl svět tak hříšný, že je Bůh mohl zničit, jak On to docela na konci u proroka Malachiáše řekl: „...abych nemusel přijít a ranit zemi prokletím.“ Byl by to mohl učinit podle Svého ohlášení.

Avšak potom poslal Bůh ve Svém nesmírném milosrdenství Zachránce: Ježíše Krista. Poslal Ježíše jako Zachránce a Uzdravovatele. Tento řekl: „Jako Mojžíš na poušti vyvýšil měděného hada, tak musí být povýšen Syn člověka.“ K téměř účelu. ON je Smíření. Na to máme nárok; na smíření, a jinak na nic. Na všechno, co Ježíš Svoji krví vykoupil, máme nárok. Bible říká: „Byl zraněn pro naše přestoupení a rozbít kvůli našim proviněním: trest byl vložen na Něho k našemu pokoji a ranami Jeho jsme uzdraveni.“ To můžeme požadovat, neboť to obsahuje smíření. Toho se zastáváme. Náleží to nám. Bůh je bohatý v milosrdenství.

Mělo to být věčné smíření, neboť On přišel sám. Sám Bůh přišel v podobě hříšného těla, aby zjednal věčné smíření. Trpěl v těle, vykonal smíření a vrátil se v podobě Ducha Svatého zpět, aby smíření potvrdil. To nemohl dokázat žádný měděný had, žádná zkormoucená voda. To všechno poukazovalo na to dokonalé. Bůh ve Svém nezměrném milosrdenství toto učinil.

Dnes leží ty věky církve za námi. Žijeme v tomto dni a všechno to jsme již objasnili. Naši teologové se toho dávno zrekli a prohlašují to jako již neexistující a náležející jinému dni, jinému věku, dávno zašlému času. Božské uzdravování téměř již neexistovalo. Sotva se ještě někdo našel, kdo tomu věřil. Smáli se tomu. Ještě před dvaceti lety se tomu posmívali. I ti letniční se od toho vzdálili. Docela na počátku to zastávali, ale potom se od toho distancovali.

Hledte, co učinili. S velkou chtivostí začali zakládat denominace. Každý si pospíšil, aby si udělal svoje vyznání víry. Místo, aby přijali Světlo tak, jak vzešlo,

založili organizace a ustanovili své věroučné zásady. Každý má své učení a setrvává na něm. Tolik toho vypustili ze Slova, že Duch Svátý nemohl přijít do církve. Mají znovu modlu jako tehdy toho měděného hada, s nímž byla prováděna modloslužba. Každý říká: „Náležím k tomu. Náležím k tamtomu.“ Byla to modloslužba. V jakém to zmatku jsme se nacházeli v konečném čase!

Avšak Bůh ve Svém nezměrném milosrdenství na nás opět seslal Ducha Svátého a potvrdil dnes večer Své Slovo, jak to zaslíbil. Bůh tyto věci zaslíbil. Hleďte, co učinil!

Hleďte, co učinil. Můžeme nyní poznat, že každému věku On něco určitého zaslíbil a zjišťujeme, že se to stalo přesně tak, jak to oznámil, neboť je bohatý v milosrdenství. Vždy je pln milosrdenství, aby naplnil každé Slovo, které zaslíbil. Musí to vždy činit, neboť je Bohem. Pokaždé, když to činí, naplňuje se pro onen čas určené Slovo. Je to Jeho semeno, které zasel do země. Co učinil? Uložil je pevně zde ve Slově a tak se stalo semenem. Pokaždé, je-li tu to určité období, uzraje příslušné semeno. Tak nastala reformace. ON dal zaslíbení a naplňuje je.

My jsme si těch věcí nezasloužili. Nezasloužili jsme si požehnání Božích, neboť jsme běhali za věcmi tohoto světa, propadli jsme stejné chybě jako Kain. Kain postavil krásný oltář – krásnou církev – položil na něj květiny a věřil, že přesně to to je. Mínil, že to byla jablka, hrušky, granátová jablka nebo podobně, co jeho otec a jeho matka jedli v zahradě Eden a kvůli čemu z ní byli vyhnáni. Proto je Bohu přinesl, avšak Bůh to zavrhl.

„Vírou přinesl Ábel cennější oběť než Kain.“

Vzhledem k dnešku praví Bible v epištole Judy: „Šli cestou Kainovou, nechali se ze ziskuchtivosti zaplést v poblouzení Balámovo a svojí vzpourou se jako Chóre zřítili v záhubu.“ Jdou cestou Kainovou tím, že zřizují denominace, stavějí oltáře a velké kostely, které okrašlují květinami. Každý chce více členů než ti ostatní. Všechno, co přichází, je přijímáno. Ať někdo skáče nahoru dolů, ať stisknutím ruky, určitý křest, mluvení jazyky, nebo ať někdo sem a tam běhá – oni zanesou jméno do své knihy. Tak to je. Avšak je-li kázána pravá pravda, odvracejí se od toho a zavrhnou ji. Jak je to možné? Pohleďte, v jakém zmatku jsme se nacházeli.

Bible říká, že se nechali zaplést v poblouzení Balámovo a svou vzpourou jako kdysi Chóre, se zřítili v záhubu! V čem spočívala vzpoura Chóre? „Jakto, že se domníváš, že jsi ten jediný svatý muž? Bůh nás všechny posvětil. Celá církev to

je. Měli bychom se všichni sejít.“ Tím se zřítily do zahynutí. Skutečně jsme si to zasloužili. Zasloužili jsme si tak být.

Avšak Bůh ve Svém nezměrném milosrdenství nás vytáhl z tohoto stavu a dává nám to poznat dříve, než se ta věc stane. Pln slitování poslal nám znovu probuzení s božským uzdravováním. Síla Boží se navrátila. Podle dějin netrvalo žádné probuzení déle než tři roky. Toto probuzení trvá 15 let; jako hořící oheň jde kolem celého světa. Proč? Protože jsme si to zasloužili? Protože je Bůh bohatý v slitování! Ne proto, že bychom potom toužili, nebo si to zasloužili. Přemýšlejte o tom, co se skrze to stalo.

Vzpomínám na jednu z vašich sester zde ve Phoenixu, kterou mnozí z vás znají: paní Hattie Waldrop. Měla rakovinu v srdci. Přišla do modlitební řady, když jsme tu, br. Moore a já asi před patnácti příp. osmnácti lety byli poprvé. Byla smrtelně nemocná s tou rakovinou v srdci. Vlastně měla být dávno mrtvá. Ale Bůh ve Svém nezměrném slitování seslal na ni Svoji sílu. Zachránil její život, a ona ještě dnes žije. Bůh je bohatý v milosrdenství.

Poslanec kongresu Upshaw, významný muž. Myslím, že byl kdysi prezidentem nebo viceprezidentem (náměstkem předsedy) Jihobaptistické konference. Pokusil se o všechno. Byl to dobrý člověk. Učinil všechno, co mohl, byl u každého lékaře. Nikdo mu nemohl pomoci. Byl připoután k pojízdné židli. Kazatelé se za něho modlili. Všude ho ti různí kazatelé mazali olejem – podle litery. Jednoho večera, když jsem v Los Angeles, Kalifornie, šel k pódiu, uviděl jsem počet pojízdných židlí, možná dvakrát, třikrát tolik než je jich tu dnes večer. Stáli ve všech chodbách, na jedněch nosítkách ležela jedna barevná dívka, černošské děvčátko. Její matka u ní seděla. Můj bratr uspořádal modlitební řadu.

Tu jsem spatřil něco, nevěděl ale, co se děje. Viděl jsem jednoho lékaře s rohovými brýlemi, který operuje černošské děvčátko kvůli krční nemoci. Srkze to byla ochrnuta. Rozhlížel se a myslil si: „Kde je toto dítě?“ Nemohl jsem jí spatřit.

Po nějaké chvíli jsem uviděl tam vzadu to malé děvčátko. Bylo asi sedm nebo osm let staré a mělo být pro zbytek života ochrnuté. Nebylo naděje. Její matka klečela vedle ní a modlila se. Řekl jsem: „Ten a ten lékař to děvčátko operoval.“ A všechno jsem jí popsal.

Ona řekla: „To souhlasí.“

Potom chtěla přinést tu malou k pódiu. Řekli jí, aby to nečinila, a snažili se jí upokojit. Po chvíli se opět uklidnila. Pomyslel jsem: „Budeme mít ještě příležitost, abychom se za ni modlili.“ Snad tu jsou lidé, kteří toho večera byli přítomní.

Pohlédl jsem přes shromáždění a uviděl to malé děvče jít ulicí. Zdála se to být úzká ulice. Nesla panenku, kterou kolíbala na ruku. Lhostejno, jak lékař zdůrazňoval, že zůstane pro celý život ochrnutá – Bůh, který je bohatý v slitování, seslal Ducha Svatého, ukázal vidění, a to děvčátko ihned vstalo! Ona a její matka se vzaly za ruku, prošly chodbou a chválily Boha.

Daleko vzadu seděl jeden starý muž, poslanec kongresu Upshaw. Mnozí z vás znají jeho svědectví. Byl to dobrý muž, po celý svůj život o to usiloval. Byl po 66 let invalidou, upoutaným k pojízdné židli a na lůžko. Mohl se pohybovat jen pomocí berlí a nikdy by už nebyl mohl normálně běhat. Tam on seděl a toto prožíval. Úplně náhle jsem měl vidění, v němž jsem ho viděl, jak se skloněnou hlavou jde dopředu a jako každý druhý mohl běhat. Nevěděl jsem, kdo ten muž je.

Řekl jsem: „Tam vzadu sedí velký muž, který jako mladík spadl z vozu. Byl to vůz se senem. Tím utrpěl zranění zad. Vyvrtali otvory v podlaze, aby se otřesy, vznikající tím, jak lidé sem a tam pobíhají, nepřenesly na jeho záda.“ Pokračoval jsem: „Stane se významným mužem. Jeho vážnost bude stále stoupat. Náleží důležitému kruhu v Bílém domě.“

Někdo ke mně přišel a pravil: „To je poslanec kongresu Upshaw. Slyšel jsi ho někdy?“

Odpověděl jsem: „Nikdy jsem o něm neslyšel.“

Přinesli mu mikrofon, skrze nějž pak mluvil.

Rozhlédl jsem se. Tu jsem spatřil ve vidění, jak ten starý poslanec kongresu přichází ke mně. Šel tak normálně, jak člověk jen může chodit. Bůh, bohatý v milosrdenství, ho vytáhl z pojízdné židle. Chodil bez berlí až do dne, v němž umřel. Bůh je bohatý v slitování! Poté, co lékaři už nevěděli, jak dál, věda nemohla pomoci a všechno selhalo, prokázal Bůh Svě nezměrné milosrdenství na poslanci kongresu Upshawovi.

Vzpomínám na sebe, na své mládí. Lidé mě nazývají dnes nepřítelem žen. Tenkrát jsem je nenáviděl. Důvod k tomu byl ten, že jsem mezi ženami viděl tolik nemorálnosti, když jsem byl ještě mladým mužem. Nyní je již nenenávidím,

neboť vím, že existují i dobré. Ale vím ještě, jak zle, jak nemravně se chovaly. Myslíl jsem: „Nikdy nepůjdu mezi lidi. Nejsem vzdělaný a nikdy jím nebudu.“

Jako dítě jsem kdysi seděl bez košile ve škole. Proto jsem si nechal na sobě své sako, které bylo zašpendleno zavíracími špendlíky. Bylo mi tak horko. Učitelka se mě zeptala: „Williame, není ti horko v tom kabátě?“

Odpověděl jsem: „Ne, je mi trochu chladno.“ Tu mě nechala jít ke kamnům a přiložit dříví. Myslíl jsem si, že shořím! Po celý rok jsem neměl košili.

Pomyslíl jsem: „Kdybych měl kdy tolik peněz, abych si mohl koupit pušku třiatřicítku, potom půjdu na Západ a zůstanu tam pro zbytek svého života a budu lovit.“ Nechtěl jsem mít s lidmi nic společného. Stranili se mne, protože mě neměli rádi, a já jsem se jim vyhýbal.

Pokaždé, když jsem šel do města a potkal někoho, koho jsem znal, chtěl jsem si s ním porozprávět. Řekl jsem: „Dobrý den Johne! Dobrý den Jime! Jak se vám daří?“

„Ó, dobrý den!“

Nechtěli se mnou mluvit, nechtěli se mnou mít nic společného, protože můj otec s jinými páčil whisky. Já jsem to přece nedělal! Já jsem vůbec nic nedělal. Ale tak mě zařadili.

Nedávno jsem řekl své ženě: „Na mé stěně visí ty nejlepší pušky, jaké se dají koupit.“ Když potom vzpomenu na to staré, špinavé šatstvo! Dnes mám dva, tři dobré obleky. Nemám přátele? Musím se skrývat na pustině, abych se vzdálil od lidí. Co se stalo? Je to kvůli mé osobnosti? Je to kvůli mému vzdělání? Ne. Bůh, který je bohatý v milosrdenství, mě viděl v onom stavu a zachránil mě.

Vzpomínám si, jak mě jako slepého vedli za ruku. Neviděl jsem. Všechno přede mnou se ztrácelo. Pro zbytek svého života jsem měl zůstat slepým. Ale Bůh mi navrátil ve Svém nezměrném milosrdenství zrak. Jsem nyní pětapadesát let starý a vidím stále ještě dobře. Bůh je bohatý v milosrdenství. To je to jediné, co mohu říci.

Kdysi neměla církev připravenou cestu uzdravování. Měli ji, avšak odmítli ji. Bůh ale, který je bohatý v milosrdenství, poslal jim dar božského uzdravování. To je Duch Svatý mezi námi, který potvrzuje Slovo průvodními znameními. Bůh je bohatý v milosrdenství. Mám dvě, tři strany poznámek, ale vůbec s tím

nezačnu, neboť jsem si toho vědom, že je skoro načase začít s modlitební řadou. Bůh je však bohatý v milosrdenství.

Mnozí z vás byli od lékařů odloženi. Zde sedí lidé v pojízdných židlích, kteří z nich pravděpodobně nikdy nevyjdou. Jsou odsouzeni k tomu, aby v nich zůstali. Pro tak mnohého z nich, s různými druhy ochrnutí neexistuje normálně možnost, aby se z toho dostali. Ale Bůh ve Svém nezměrném milosrdenství připravil smíření. Neodmítejte je, přijměte je. Jsou mezi nimi lidé se srdečními nemocemi, lidé s rakovinou, vůči níž jsou lékaři bezmocní. Nemáte žádné naděje, již žádné pomoci v tomto světě.

Avšak Bůh, který je bohatý v milosrdenství, seslal Svého Ducha Svatého, který potvrzuje Slovo, chce nyní potvrdit, aby dokázal, že On včera, dnes i na věky je tentýž. Protože jsme si to zasloužili? Proto, že Bůh je bohatý v milosrdenství. Amen. ON je ten Jediný, ON to je; je to ten Pán Ježíš. ON není mrtev, nýbrž povstal z mrtvých. ON žije na věky.

ON je tentýž, včera dnes i na věky. Je stále ještě tak bohatý v milosrdenství, jak jím byl vůči té ženě, která trpěla krvotokem. Šla zástupem lidí. Nebylo naděje pro ni; lékaři učinili vše, co mohli. Měla krvotok, byla na smrt nemocná. Potom se dotkla roucha Mistra, a Bůh ve Svém nezměrném milosrdenství se (k ní obrátil) jí věnoval a řekl jí, co měla. Byla od svého krvotoku uzdravena.

Jednoho dne šla jedna nevěstka špatné pověsti ke studni, aby přinesla vodu. Neměla naděje. Panny i ostatní lidi se jí vyhýbali, protože její způsob života nebyl dobrý. Mínila: „Nemá to přece žádný smysl, abych se o to vůbec pokoušela. Jsem zavržena. Co mi ještě zbývá?“ Avšak když vzhlédla, spatřila Muže sedět u studně, který jí řekl všechno, co učinila. Bůh je bohatý v milosrdenství.

Tentýž Bůh je dnes večer právě tak bohatý v milosrdenství a stále ještě tentýž, jako v oněch dnech.

Myslím, že jsme rozdali asi dvě stě modlitebních lístků. Budeme je nyní vyvolávat, aby se lidé mohli postavit. Potom se za ně budeme modlit.

Avšak dříve, než to učiníme, chtěl bych kvůli těm, kdo sem nově přišli, říci: „Vzdalte se ode vší pověry.“ Toto s pověrou nemá nic společného. Zde se zaslíbení Boží stává skutečností. Závisí to na tom, nač hledíte. Není to schopnost nějakého člověka. Žádný člověk k tomu nemá tu sílu. My však, jakožto věřící, máme autoritu, nikoliv sílu, ale autoritu.

Nedávno se mě někdo zeptal: „Bratře Branhame, myslíš, že máš tu sílu, abys to činil?“

Odpověděl jsem: „Nemám vůbec žádnou sílu. Ale mám autoritu.“ Každý věřící ji má. Jestliže ji odmítnete, zůstanete tam, kde jste. Jestliže ji ale přijmete, stane se něco nepředstavitelného, neboť Bůh je bohatý v milosrdenství. Vezměte nějakého policistu, který stojí na ulici. Jeho šatstvo na něm visí, protože je tak hubený. Čepice mu visí až na uši. Jde na křižovatku, kde auta přejíždějí osmdesatikilometrovou rychlostí za hodinu a mají snad 300 PS silné motory. On nemá sílu, aby ani jízdní kolo zastavil. To je pravda. Ale nechtě ho jednou zapískat a pozvednout ruku, pak uslyšíte brzdy zaskřípat. Nemá žádnou sílu, ale má autoritu. Celé město má za sebou.

Každý muž a každá žena má autoritu na základě zaslíbení, lhostejno, v jakém stavu se nacházíte. Neboť ON je bohatý v milosrdenství a zaslíbil, že učiní více, než oč my prosíme a můžeme rozumět. „Kdo k této hoře by řekl: .Přesaď se! a nepochyboval by v srdci, nýbrž věřil, že to, co vysloví, se naplní, tomu se to také splní.“ Nemáte sílu, ale máte autoritu.

Myslete na to, co mi On tehdy řekl: „Budeš schopen zjevovat tajemství srdcí.“ Vzpomínají si na to mnozí z Phoenixu? ON to zaslíbil. Co zaslíbil, to splní.

Bezpochyby jsou tu i takoví, kteří nemají modlitební lístek. Kolik je jich nemocných a nemají modlitební lístek? Zvedněte své ruce. Jistě. V pořádku. Chcete-li zažít autoritu, ne sílu, nýbrž autoritu Slova, pak je psáno: „Skutky, které jsem Já činil, budete i vy činit.“

Ježíš v Lukáši 17 zaslíbil, že před Jeho příchodem tomu bude tak, jako ve dnech Noé: „Jedli a pili, ženili se a byli oddáváni a nepoznali to, až ke dni, kdy Noé vešel do archy.“ ON řekl, že to bude takový čas. Potom pokračoval: „Stejně tak, jak se dělo ve dnech Lotových... bude tomu i ve dni, v němž Syn člověka se zjeví“ – až se Syn člověka zjeví v posledních dnech.

Hleďte, jak On, Syn člověka, se zjevil v osobě tohoto Anděla, který byl Synem člověka. Absolutně. Abraham Ho nazval „Elohim“. ON byl Synem člověka, který se zjevil dříve, než pohanský svět shořel. Komu se zjevil? Věřícím. Zdánlivě věřícím poslal dva kazatele, kteří jim kázali. Avšak u skutečně věřících se posadil Svými zády ke stanu. Nazval ho „Abraham“, ačkoliv se ještě před málo dny jmenoval „Abram“. Nyní se však jmenoval „Abraham“. Zeptal se: „Kde je tvoje žena Sára?“

Odpověděl: „Je ve stanu za Tebou.“

Potom pravil: „Já naplním Své zaslíbení, které jsem ti dal. JÁ tě opět navštívím.“

Abraham byl téměř sto let a Sára skoro devadesát let stará. Avšak Bůh ve Svém nezměrném milosrdenství dodržel Své zaslíbení. Dostali to dítě, neboť Bůh je milosrdný. Je plný milosrdenství. Je bohatý v milosrdenství. Dodržuje zaslíbení.

Povšimněte si, Svá záda otočil ke stanu. Sára se smála sama do sebe a mínila: „Jak se to může stát? Jsem stará. Jak bych mohla pomýšlet na radovánky se svým mužem jako nějaká mladá žena, která se vdala? Je téměř sto let starý. Po mnoho let již nemáme žádný manželský styk. Jak se to má stát?“ Smála se tomu. Anděl, Syn člověka, který přece byl obrácen ke stanu zády, pravil: Pročpak se Sára smála a mínila: Jak se to má stát?“

Co to bylo? Ježíš řekl u Lukáše 17:30, že to v tom dni tak bude, jak to bylo ve dnech Lota. Stejná situace by měla být, dříve, než pohanský svět bude spálen. ON řekl, že se Syn člověka v tom dni zjeví. ON to zaslíbení dal v poslední kapitole Malachiáše. Poselství mělo přijít, jímž by byli lidé navraceni k originálnímu letničnímu poselství se stejnými požehnáními jako v onom dni. Co to je? Je to orel se dvěma křídly, se Starým i Novým Zákonem, jejichž zaslíbení Bůh shrnuje. Pak se naplní, co ta zaslíbení Bible ohlašují. Amen.

Bůh, který je bohatý v milosrdenství, nenechá Svůj lid v tomto denominačním věku církve laodicejské, která je bohatá ve statcích a věcech tohoto světa. ON učinil cestu úniku. Věřte tomu, lidé. Bůh vás žehnej. Amen. Bůh je bohatý v milosrdenství. Milosrdenství Boží je to jediné, po čem já toužím. Ne po Jeho spravedlnosti, ne po Jeho zákonu, nýbrž po Jeho milosrdenství toužím. Bůh mi buď milostiv. My všichni tak pocítujeme.

Vyčkával jsem. Tam na konci řady sedí jedna žena. Máš modlitební lístek? Ne. Chtěl bych ti ukázat, že je Bůh bohatý v milosrdenství, Tvé nervy v poslední době velmi trpěly. Ze ano? Bylo to skutečně zlé. I tvé oči se zhoršily. Souhlasí to? Ano. To se nyní změní. Bůh je bohatý v milosrdenství. Táži se tě, zda tomu můžeš věřit. Nemáš modlitební lístek – nic. Ani žádný nepotřebuješ. Z milosti ti to bude darováno.

Zde vpředu sedí někdo, kdo má na svém těle nádor. Teprve nedávno se objevil. Souhlasí to? Je to pravda. Ty nevíš, co to je. Činí ti to starosti. To

souhlasí. Způsobilo to jedno zranění. Máš modlitební lístek? Nemáš žádný. Také ho nepotřebuješ. Bůh je bohatý v milosrdenství.

Ó bratře, sestro, věřte Bohu. Nepochybujte. Věřte Mu! To je správné.

Zde sedí muž v šedém obleku a s brýlemi. Pohleď sem. Věříš? Bůh je bohatý v milosrdenství. Ty máš kýlu. Věříš, že Bůh tu kýlu může vyléčit a tebe uzdravit? Míním tebe, který zde sedíš na konci řady a hledíš na mne. Jestliže věříš, že Bůh tu kýlu může uzdravit, pak to Bůh při tobě učiní, jestliže to přijmeš. Věříš tomu? Přijmeš to? Dobrá. Můžeš to mít, věříš-li tomu. Buď milostiv!

Zde sedí jedna dáma. Trpí poruchami prokrvení. Jestliže věří, Bůh ji uzdraví. Jestliže tomu věří! Myslím, že to zmešká. Zdá se to být jisté. Buď milostiv, je mojí modlitbou. Vidím zcela zřetelně jméno té ženy. Paní Ralley, věříš, že Bůh může ty poruchy prokrvování uzdravit? Jestliže ano, tedy to přijmi. Amen. Jen věř. Bůh je dobrý, že ano, Stella? Ano. To souhlasí. Nikdy ve svém životě jsem tu ženu neviděl. Je to Bůh ve Svém milosrdenství.

Tam sedí jiná žena. Docela vzadu. Dívá se sem ke mně. I ona má poruchy prokrvování. Právě o tom přemýšlela. Nikdy ve svém životě jsem tu paní neviděl. Ta druhá paní měla to stejné. Pohleď na mne. Věříš, že jsem Boží prorok příp. Jeho služebník? Ty máš také srdeční vadu. Souhlasí-li to, pak zvedni svoji ruku. Již více to nemáš. Bůh, který je bohatý v milosrdenství, dokazuje, že žije a je dnes večer zde v této budově přítomen. Bůh ve Svém nezměrném milosrdenství. Amen.

Jsou-li zde hříšníci a odpadlí – kolik by jich chtělo vstát a vyjádřit tím: „Ó Bože, který jsi bohatý v milosrdenství, buď mi milostiv!“? Vstaňte, jestliže tomu věříte a chcete zažít Jeho milosrdenství. Budu se za vás modlit. Bůh ti žehnej! Bůh žehnej tebe! Bůh žehnej tebe i tebe. Vy odpadlí, vstaňte. Bůh je bohatý v milosrdenství.

Jistě, že v tomto stavu jste se nestali tak bezcitní, abyste nepoznali, že toto je to přímé zaslíbení pro tuto hodinu. Jistě nejste tak velice zamotáni do denominací a jiných věcí, abyste nemohli vidět, že toto je zaslíbení hodiny – Bůh, bohatý v milosrdenství.

Ať kdokoli povstal, budu se hned za vás modlit; chtěl bych, abyste si vyhledali dobrou církev plného evangelia, nechali se křesťansky pokřtít a aby vám Bůh dal Ducha Svatého.

Chtěl by ještě někdo vstát a vyjádřit tím: „I já bych rád, aby na mne bylo vzpomenu. Bože, pamatuj na mne ve Svém milosrdenství. Nežil jsem tak, jak bych byl měl?“ Bůh ti žehnej, paní. Bůh žehnej i tebe. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Bůh žehnej, tebe. Bůh vás žehnej. Tak je to správné. „Bůh, který je bohatý v milosrdenství, mi buď milostiv.“ Bůh žehnej tebe, sestro.

Kolik je jich ještě zde, kdo si řeknou: „Já také vstanu. Chtěl bych Bohu ukázat, že toužím po milosrdenství. Můj život nebyl správný. Vedl jsem jej tím a oním způsobem. Bylo to vzhůru a dolů. Chtěl bych ale zažít Jeho milosrdenství.“ Bůh ti žehnej, bratře. Ještě někdo? Řekněte: „Bůh je bohatý v milosrdenství.“ Bůh žehnej tebe, sestro. Bůh žehnej tebe, sestro. To je správné. Bůh ve Svém nezměrném milosrdenství! Bůh žehnej i tebe. Bůh žehnej tebe tam vzadu. Bůh vás vidí. Jen vstaňte.

Ptáte se: „Je to něco platné, bratře Branhame?“ Jistě. Vstaňte, a vy uvidíte, jaký rozdíl v tom je.

Jste-li ve svém srdci skutečně upřímní, prokáže se Bůh bohatě v milosrdenství. ON nechce, aby někdo byl ztracen, nýbrž aby všichni došli ku pokání. Bůh je bohatý v milosrdenství. Ó Bože, bud nám milostiv.

Jak mnozí jsou ještě zde, kdo mají modlitební lístky? Jaké to byly? Série A nebo B, že ano? A a B. Všichni, kdo mají modlitební lístky série A, se postaví, prosím, na této straně. Za nimi prosím všichni s „B“.

Jsou tu snad kazatelé, kteří by mi nyní chtěli být nápomocni? Kdyby sem někdo chtěl přijít, tedy bych se radoval z vaší podpory, neboť my se rádi společně s vámi modlíme.

Bible říká: „Tato znamení budou provázet ty, kdo uvěří.“ Ano. „V Mém jménu budou ďábly vymítat a mluvit v nových jazycích.“ Dělali jsme to? Skrze milost Boží. Avšak ne z nás, nýbrž protože Bůh je bohatý v milosrdenství a Své Slovo dodržuje.

O Bože! Jestliže ty pojižděné židle postavíte sem dopředu, budeme se zde za ně modlit. Pak je nepotřebujete tam tou chodbou posunovat. Mohou přijít sem. Budeme se určitě za všechny modlit. Za každého z nich. Bůh je bohatý v milosrdenství.

Postavili byste se na pravou stranu? Přišel s tebou bratr Brown? Přijde zítra. Doufám, že zde bude. Kde je bratr Outlaw? Kde je bratr Fuller? Několik z těch,

kdo u toho byli, když jsem zde byl poprvé, ať přijdou. Vzpomínáte si ještě na ty starobylé modlitební řady? Zůstali jsme tak dlouho, až mě museli z obou stran podpírat, protože jsem tak zeslábl.

Kolik jich tehdy na počátku bylo v těch shromážděních? Jen hleďte! Víte ještě, jak jsem vám vyprávěl, že mi Pán Ježíš řekl, že se tyto věci stanou, budu-li upřímný? Souhlasí to? Něco takového jsme tehdy neměli. Stalo se to však, protože Bůh je bohatý v milosrdenství a věrný Svému zaslíbení. Amen. Amen. Chvála buď Bohu! Hallelujah! „Ó, jsem tak rád, že jsem jeden z nich.“ Amen. (Bratr Branham zpívá.)

Ó, byl jsem bídny, politováníhodný, ubohý, slepý člověk. Nyní však mohu kvůli Jeho milosrdenství, Jeho nezměrnému milosrdenství, poznat, jak blízké je království Boží. Amen. Jak nádherné jsou Jeho příkazy!

Postav se tam, můj bratře s tou berlí. Nemůžeš-li dobře stát, postav se tedy sem. Potom hned přijdeme a budeme se za vás modlit.

Nyní nechtě se všichni, kdo mají modlitební lístky A a B postaví tam na druhé straně. Budeme se pak za vás modlit.

Bratři kazatelé, jste srdečně pozváni. Jestliže věříte, že na nemocné mají být pokládány ruce, pak přijďte sem a postavte se se mnou na pódium. Budeme se nyní modlit za nemocné.

Nyní k vám, kteří stojíte v této řadě. Můžete věřit, že přítomnost Boží, že Duch Svátý je zde nyní v našem středu a přesně činí to, co zaslíbil? Kdybych měl sílu, abych vás uzdravil, jistě, že bych to učinil. Avšak já ji nemám.

Bůh mi daroval malý dar. Vždyť já nejsem žádný zvláštní kazatel, nemám dostatek vzdělání, abych se kvalifikoval jako to, co se dnes nazývá kazatelem. Dnes musí být prožitky teologickými zkušenostmi a člověk musí mít doktorský titul. Tím já posloužit nemohu. Ale Bůh vidí mé srdce a ví, že bych pro Něho chtěl něco konat. Velice si to cením.

Nedávno mi někdo řekl: „Považuji vás za milého člověka, pane Branhame, ale myslím, že jste upřímně převrácený. Jste úplně mimo Jeho vůli. Víte, že nakonec budete zavržen?“

Odpověděl jsem: „Pohleďte, chtěl bych vám něco říci. Vezměte třeba, že byste měl pravdu se svým argumentem. Jsem-li převrácený – já nevěřím, že jím jsem – avšak kdybych byl převrácený a věděl nyní, že budu sto let star a na konci svého

života že budu zavržen, takže by ON potom řekl: „Nezasloužil sis, abys přišel ke Mně do nebe, William Branham. Ven, do temnoty!“, víte, co bych učinil? Sloužil bych mu přesto každého dne svého života, až bych musel odejít! Přijal jsem tolik nezasloužených požehnání od Něho, že mi On znamená více, než život. ON je pro mě vším.“

Všeho toho, co jsem, v co doufám, že kdy budu, dostalo se mi kvůli Jeho milosti a milosrdenství. Byl jsem bídny, ubohý, chudý a slepý. Z milosti mě uzdravil. Jsem silný a zdravý milostí Boží. Mám dobrý zrak. Mám co jíst i pít, mám všechno, co potřebuji. ON nezaslíbil, že mi dá všechno, co bych si přál, nýbrž co potřebuji.

Nevím, kde bych byl, kdybych byl v onen den zavržen. Kdybych však věděl, že jsem převrácený a že mě Bůh k tomu zvolil, abych byl převrácený, pak bych chtěl zůstat převráceným, neboť bych chtěl činit Jeho vůli. Miluji Jej tak velice, proto bych chtěl, aby se děla Jeho vůle. Je to mocný výrok, avšak doufám, že to přijmete v tom duchu, v jakém to říkám. Hleďte, chtěl bych konat Jeho vůli. Jestliže Ho mnohdy o něco prosím, a ON mi to odepře, potom se z toho raduji právě tak, jak to dovedu, když řekne „ano.“ Vždycky bychom měli prosit: „Tvá vůle se staň.“ Nějaké „Ne“, které je v Jeho vůli, je mnohem lepší, než nějaké „Ano“, které v Jeho vůli není. Tak to pocítíte, když Ho skutečně milujete. Amen.

Mluvím-li o NĚm, nemohu prostě přestat. Ó, On je tak reálný, tak skutečný pro mne. Přátelé, On je všechno, co jsem, všechno, co kdy budu moci být, co kdy očekávám, že budu. Je to základováno v Ježíši Kristu, v Jeho Slovu.

Jsem dnes večer vděčen za svědectví Ducha Svatého, za poselství.

Vím, že mnozí s tím třeba nesouhlasí, avšak již jsem vám to řekl: Jsem poselstvím povinen. Znamení se zjevilo. Bůh neposílá znamení, jen aby ukázal, že je Bohem. Po znamení následuje vždycky poselství, hlas. To ví každý.

Ježíš vystoupil se znameními a divy. Dokud konal divy a znamení, byl váženým Mužem. Když se však posadil a začal přinášet poselství: „JÁ a Otec jedno jsme“ – ó, to jim připadalo převrácené. Avšak za znamením musel následovat hlas.

Mojšíš přijal dvě znamení. Každé znamení mělo hlas. To souhlasí. Před nějakým časem jsem zde nebo někde jinde kázal o hlasu znamení. Znamení musí mít hlas. Ten způsobuje změnu. Tak je tomu vždycky. Jestliže ne, pak to nepřišlo od Boha.

Jestliže nějaký muž vystoupí s nějakou podivnou, zvláštní službou, která podle Bible je shledána jako pravdivá, a tento muž setrvává na svém denominačním učení, pak to zapomeňte. Není na tom nic. Je to jako zkažená mana, v níž jsou termity nebo červi, či jakkoli to chcete nazvat. Je to čtyřicet nebo padesát let staré a lidé se stále ještě snaží jíst manu, která tehdy spadla. Děti Izraele zažily při svém putování, že každý den spadla nová mana. To souhlasí. Nemohla se uchovávat.

Nežijeme v nějakém minulém věku. Jíme nyní na cestě, na které se nacházíme, čerstvou manu.

Nyní chceme sklonit své hlavy.

Pane, náš Bože, Ty jsi tak skutečný. TY jsi přítomný. Vzpomínám na Tvoji milost, Pane. Viděli jsme Tě tak mnoho konat. Zažili jsme, jak jsi mluvil v jazycích skrze Svůj lid a dal výklad toho. Ó Bože, my vidíme, jak uzdravuješ ty nemocné, oči slepých otvíráš, způsobuješ, že ochrnutí chodí, hluchí slyší, němí mluví. Jaký to veliký a mocný Bůh Ty jsi!

Poznáváme také, že jsi toto zaslíbil pro ty poslední dny. Ačkoliv existuje mnoho lidských napodobenin, dokazují i tyto, že existuje pravý Bůh, který je pravdivý. Modlím se, nebeský Otče, aby se nám dnes večer Bůh stal tak vědomým, abychom viděli, že jsi Ty zde.

Pane, jestliže budou nyní lidé přicházet modlitební řadou, tedy to činíme na základě zaslíbení, které jim bylo dáno. TY jsi řekl: „Tato znamení budou provázet ty, kdo uvěřili.“

Zde stojí bratři – kazatelé, muži, které jsi před založením světa k tomu určil, aby byli to, co dnes večer jsou. TY jsi věděl ještě dříve, než byl svět, že dnes večer zde budeme stát, neboť jsi nekonečný.

Proto se modlíme za tyto nemocné lidi, nebeský Otče, za ty mrzáky, za slepé, ochrnuté, rakovinou napadené a všechny ostatní, kteří přijdou skrze modlitební řadu. Necht' poznají, že tentýž Bůh, který zná tajemství jejich srdcí, je uzdraví, jestliže to jen přijmou, vzhlednou a pochopí.

Kdo pohleděl na měděného hada a viděl v něm jen kus kovu, který nějaký kněz zhotovil, nebyl by býval uzdraven, protože nepochopil, oč jde.

Dnes je to to stejné, Pane. Jestliže hledí na nějaký dar a míní, že jim může pomoci, pak nemají ještě to porozumění. Ten je přece jen potvrzením

přítomnosti Boží, která tu je, aby uzdravovala. Dej to, Otče. Nechť se to stane ve jménu Ježíše. Amen.

Chtěl bych, aby pianista nebo pianistka nyní, prosím, hrála píseň „Ten velký Lékař je nám nyní blízko, ten milý drahý Ježíš“. Kde je ten pianista?

Vzpomínám si ještě na jednu z mých prvních bohoslužeb s uzdravováním ve Fort Wayne, Indiána. U klavíru seděla dívka od Amických menonitů a hrála „Ten velký Lékař je nyní blízko, ten milý, drahý Ježíš“. Přinesli malé dítě na pódium ke mně. Bylo zmrzačené. Když jsem se za to dítě modlil, vyskočilo z mých rukou a přeběhlo pódium. Matka omdlela. Babička vzlykala do kapesníku.

Dívka u klavíru nevěděla nic o letničních, neboť náležela k Amickým Menonitům. Avšak hrála. Její dlouhé vlasy spadly na záda, neboť v Duchu vyskočila a začala podle této melodie zpívat v jiných jazycích. Klávesy u klavíru se pohybovaly samy od sebe a hrály „Ten velký Lékař je nám blízký, ten milý, drahý Ježíš“. Amen! ON je tentýž, včera, dnes i na věky.

Nyní se chceme my i všichni, kteří tam sedí, modlit. Vy, kdo nyní procházíte modlitební řadou, myslíte na to, když na vás budeme ruce vkládat, že Ježíš řekl: „Jestliže tomu věříš, tedy jsi zdrav.“ Věříte tomu? Nyní budeme společně zpívat.

Ten velký Lékař je nám blízký,

ten milý, drahý Ježíš.

ON se Svoji útěchou je zde,

(Zavřeme své oči během toho, co zpíváme.)

není spásy mimo Ježíše.

Slyš, jak zní andělů zpěv!

Ó, jaký sladký zvuk jásotu!

[Bůh, náš Otec nyní sestupuje na lidi.]

Zpívej, srdce mé, s radostným vznětem:

Ježíš, Ježíš, Ježíš!

Během toho, co vy zde procházíte, je ON přítomen. Vezměte mě za mé slovo nebo sami věřte, že ON je zde. Modlete se nyní všichni za tyto lidi.

[Bratr Branham se modlí společně s ostatními kazateli za nemocné, zatímco shromáždění zpívá. – Překl.)

Všichni, kdo věříte, zvedněte své ruce vysoko a řekněte: „Já věřím.“

Zde sedí jeden muž. To byl ten důvod, proč jsem to protahoval a mluvil dále. Tento muž má rakovinu v konečném stadiu. Chodí o berlích. Neexistuje možnost na zemi, aby tento muž dále žil, kromě toho, že by Bůh zasáhl. Má rakovinu a zemře, jestliže na něm Bůh neprokáže Svě milosrdenství. Přál bych si, abych měl slovo povzbuzení pro tohoto muže.

Ty víš, že lékaři nemohou pro tebe již nic učinit. Příliš daleko to pokročilo. Máš jen jednu šanci, a to v Kristu. Bratře, i já jednoho dne zemřu. Jestliže Ježíš prodlí, musíš i ty jít. Budu se muset tam na druhé straně s tebou setkat a předstoupit před soud.

Ty víš, že je všechno zaznamenáváno jako při televizi, která může zaznamenat každý pohyb našeho prstu. Každé slovo, které řekneme, je zaznamenáno. Televize to dokazuje. Ona ten obraz nesestavuje, nýbrž pouze přenáší ty vlny do aparátu. Neprodukuje je. Televize již existovala, když byl Adam na zemi. Existovala již, když Mojžíš táhl Rudým mořem. Byla již, když Eliáš byl na hoře Karmel. Avšak teprve nyní ji objevili.

Každý z našich pohybů a každý tón je snímán a při soudu budeme před ně postaveni. S každým pohybem se tam opět setkáme. Já se musím odpovídat ze slov, která ti jako kazatel říkám. Já to musím, neboť Bůh mě za to potáhne k odpovědnosti. Kdybych mohl, uzdravil bych tě, neboť máš ještě malý čas, jedině že by Bůh zasáhl. Tím, že jsem přišel dolů a modlil se za tebe, učinil jsem všechno. Bratře, jestliže by na světě ještě něco existovalo, co bych pro nějakého člověka v tomto stavu mohl učinit, tedy bych to udělal.

Chtěl bych tě o něco poprosit. Tys již uzdraven, neboť Ježíš to řekl. Skrze Jeho rány jsme uzdraveni.“ Můžeš-li to z hloubi svého srdce přijmout, nezemřeš nyní, nýbrž budeš žít.

Víme, že tento druh „televize“ se nachází i v této místnosti. Víme to, i když to nevidíme. Nemůžeme to našima očima vidět, neboť nejsou k tomu udělány. Naše smysly to nemohou vnímat. Je k tomu zapotřebí potrubí, krystal.

Tak je Bůh přítomen. Nevidíme Ho, víme ale, že je zde. Ježíš Kristus je tentýž. Hleďte, ON se přece prokázal jako to, čím On sám je. Co se týče uzdravování, tedy by nemohl, dokonce kdyby zde nyní stál, vůbec nic více pro tebe již udělat — nic více, i kdyby zde stál Syn Boží. Avšak ON je zde, neboť se již mezi námi oznámil. ON je nyní zde jako tentýž, aby tě vyléčil a uzdravil.

Ta dáma tam v pojízdné židli mi řekla: „Ty jsi prosil o požehnání a prorokoval o mně, že dostanu dítě.“ Stalo se to, a ona dostala své dítě.

Ta dáma, která tu sedí, měla operaci štítné žlázy. Potom ochrnula. Prožíváme takové věci velmi často, sestro, vím, že jsi pravá křesťanka. Proč Bůh dopustil, že v tom sedíš, nevím. Myslím, že to snad bylo kvůli tvé víře. Pokoušíš se věřit, abys se z té pojízdné židle dostala. Nuže, hleď: Nesnaž se o to jen, nýbrž věř nyní a stane se to. Více není zapotřebí. Více není zapotřebí. Začíná to hned a uzdravujeme se. Vy v těch pojízdných židlích, kdekoli a kdokoli vy jste: myslete na to, že Kristus je přítomen.

Zeptáte se: „Existuje někdo, kdo vidí, jak se můj obraz dále pohybuje? Ó ano.

Dokonce ta slova Ježíše Krista, která vyslovil, když byl na zemi, procházejí nyní touto místností. Nikdy to nezemře. Kolik jich ví, že toto je vědecky dokázáno? Nuže, co je to? Duch bere Slovo, které stojí napsáno, a uskutečňuje. Ó Gloria!

ON je zde. Pán je nyní zde. Viděli jsme toho tolik, co učinil, že nás to nějak mate. Kdybychom jen pochopili, že to není ani mýtus ani pouhý teologický výraz, nýbrž důkaz toho, co On zaslíbil, totiž že se v tomto dni ukáže. Nyní to přede všemi zde oznamuje. Jaká to obdivuhodná věc! Není to obdivuhodné?

Nyní věříte. Uvěříš tomu? Věř, že neumřeš. Budeš žít a Boha ctít. Ty budeš Boha uctívat. Nechal jsi se již pokřtít? Jsi křesťanem? Ty jsi křesťan. Chtěl bys žít ke cti Boží. Tedy jdi a žij, můj bratře. Ve jménu Ježíše Krista, žij!

Sestro, chtěla bys, abys mohla ke cti Boží běhat a o své dítě se sama starat? Potom jdi, sestro, ve jménu Ježíše Krista. Vy všichni, učíte to stejné ve jménu Ježíše Krista. Již nikdy nezapomeňte na Westward motel, neboť přítomnost Boží se zde dnes večer projevila. U Něho není patření na osobu. Chtěl bych jen, abyste věřili. Věřte Mu nyní? Amen. Bůh vás žehnej.

Skloňme nyní své hlavy. Nevím, kdo k tomu byl určen, aby uzavřel shromáždění. Bratr Mushegian zde. Pojď sem, bratře. On vysloví závěrečnou modlitbu. Bůh ti žehnej. Bůh vás žehnej.